

[Veistrup.]

i at gaa ind i Arbejdet for en Forfatningsrevision. Jeg for mit Vedkommende er fuldstændig uenig i denne Betragtning; det forekommer mig tværtimod at være en Nødvendighed, at vi saa hurtigt som muligt kommer til en Ændring af vor Forfatning.

Men nu synes der at være foregaaet en Forandring for Venstres Vedkommende i hvert Fald, idet man, som det fremgaar af Folketingsudvalgets Betænkning, har stillet et helt nyt Forslag. Jeg har Følelsen af, at Venstre endnu gaar rundt i den Tro, at Partiet er Regeringsparti, i hvert Fald i nogen Grad. I Almindelighed plejer man, naar der foreligger et Forslag, at stille nogle Ændringsforslag dertil, men det er ikke tilstrækkeligt for Venstre. Det drejer sig for deres Vedkommende om at fremsætte et helt nyt Forslag, saaledes som de, da de havde Regeringen, var vant til at stille deres egne Forslag. Naar man har fremsat dette Forslag, ved jeg ikke, om det er af den Grund, at man har ment det uholdbart ogsaa paa dette Omraade at stille sig paa Negativitetens Grund, eller det er ud fra den Betragtning, som gamle Harald Jensen i sin Tid gav Udtryk, da han sagde: Man bør spise, medens Maden er paa Bordet! Venstre møder nu med et Forslag om noget, som man frimodigt har kaldt et rent Etkammersystem. Jeg tænker, det er for at vise en Venlighed over for os andre, som altid har krævet Etkammersystem gennemført i Forfatningen. Hvad Renligheden angaar, synes det mig for Resten at være meget smaat bevendt med den, og selv om der vises Venlighed over for os ved Fremsættelse af dette Forslag, er jeg ikke tilbøjelig til at tro, at vi kan tiltræde det.

Man har altsaa hævdet, at der i og for sig ingen Mening var i, at vi nu atter skulde beskæftige os med en Ændring af Landets Forfatning, man var i Virkeligheden tilfreds med Forfatningen af 1915. Nægtes kan det ikke, at det var et mægtigt Fremskridt, vi fik ved Forfatningsændringen i 1915, men et Fremskridt er i al Almindelighed ikke et Maal i sig selv, men kun et Springbræt for at naa frem til nye Fremskridt, og saaledes har vi for vort Vedkommende altid betragtet Forfatningsændringen af 1915.

Fra Venstres Side hævder man, at der er andre Ting, som paakalder Interessen. Jeg nævnte for et Øjeblik siden, at disse andre Ting beskæftiger vi os ogsaa med i meget stor Udstrækning, men i øvrigt er jeg ganske uenig i den Betragtning, at det ikke skulde være nødvendigt at gaa til en Forfatnings-

ændring. Jeg ser fuldstændig bort fra, at vi i Øjeblikket har en Regering, som har sit parlamentariske Flertal i Orden i Folketinget, og som sidder med et Flertal ogsaa i Landstinget og derfor er i Stand til at bestemme, hvad der skal være Lov her i Landet. Ingen ved jo, hvad den Tid, som kommer, vil føre med sig. Ingen kan vide, om de Omvæltninger i økonomisk og politisk Henseende, som ryster saa store Dele af Verden, ikke mindst inden for de europæiske Samfund, ikke en skønne Dag paa voldsom Vis eller paa Grund af misforstaaede Teorier i deres Virkninger vil række ind over vore Grænser. Saa vil en splittet Rigsdag, en Rigsdag, som ikke er bygget op paa et Enhedsprincip og derfor ikke har tilstrækkelig Handlekraft, være en Svækkelse for vort lille Samfund. Den ærede Ordfører for Venstre havde stærkt Øje for Opdelingen i Smaapartier, som han sagde har svækket det parlamentariske Styre, og, føjede han til, det skulde man tænke over, inden det er for sent. Han føjede oven i Købet til, at Giftplanten skulde luges op, medens det er Tid. Det er netop det, der sker ved et Forslag af denne Karakter; man vil hindre, at der staaer en splittet Rigsdag, hvis Partier indbyrdes bekæmper hinanden, en Rigsdag, som derfor ikke vil være i Besiddelse af den nødvendige Handlekraft over for de Partier, som virker splittende inden for vort Samfund. Derfor synes jeg, at alting maatte tale for, at man gik sammen med os andre og gennemførte den foreslaaede Forfatningsændring.

Jeg har forstaaet det saadan — og jeg tror ikke, jeg tager fejl heri —, at vi i alt Fald inden for de fire store Partier ønsker at bevare den parlamentariske Statsform og den politiske Frihed saa godt, det, overhovedet er muligt. Det forekommer mig da rigtigt, at man, efter som Tid og Forhold indbyrdes til det, søger at konsolidere Stillingen fremefter, saa godt det overhovedet lader sig gøre.

Vi føler os for vort Vedkommende baade af politiske og saglige Grunde forpligtede til at deltage i Arbejdet paa at skabe en Forfatning, hvor Befolkningens Vilje uden Indskrænkning af nogen Art faar Lov til at gøre sig gældende i Landets Lovgivning gennem dens valgte Repræsentanter paa Rigsdagen. Af politiske Grunde gør vi det, fordi man har forpligtet sig i den Tid, som er svundet, igennem Løfter til Vælgerne — og jeg gad vidst, hvad man vilde sige fra Oppositionens Side, dersom Regeringen ikke havde fremsat dette Forslag! Jeg antager, man vilde have gjort opmærksom